

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání, konaném dne 5. října 2022,

- odvolání **státního zástupce** Městského státního zastupitelství v Brně

- odvolání **obžalované N. K.**, narozené XXXXX

- odvolání **poškozených M. H.**, narozeného XXXXX, bytem XXXXX, **D. H.**, narozené XXXXX, bytem XXXXX, **M.V.**, narozené XXXXX a **Z.V.**, narozeného XXXXX, oba bytem XXXXX

- odvolání **opatrovníka nezletilé poškozené K. H.**, narozené XXXXX, bytem XXXXX,

v trestní věci **obžalované N. K.**, narozené XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX,

proti rozsudku Městského soudu v Brně č. j. 3 T 35/2021-328 ze dne 19. 5. 2021, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Teplého a soudců JUDr. Aleše Flídra a JUDr. Hany Kleinové rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), e), f), odstavec 2 trestního řádu se napadený rozsudek z podnětu odvolání státního zástupce **zrušuje** ve výroku o trestu a z podnětu odvolání obžalované ve výroku o náhradě škody, resp. nemajetkové újmy.

Podle § 259 odstavec 3 písmeno a), b), odstavec 4 trestního řádu se **nově rozhoduje** tak, že obžalované se podle § 143 odstavec 1 trestního zákoníku ukládá trest odnětí svobody v trvání

12 (dvanácti) měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání

18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 73 odstavec 1, 3 trestního zákoníku se obžalované dále **ukládá** trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu

36 (třiceti šesti) měsíců.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání poškozených M. H., D. H., M.V., Z.V. a nezletilé K. H. **zamítají.**

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná N. K. uznána vinnou ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku (dále jen „tr. zák.“), kterého se dle zjištění soudu I. stupně dopustila tak, že

- dne 4. května 2020 v 10:28 hodin řídila osobní motorové vozidlo tov. zn. Mercedes - Benz GLS XXXXX (majitele společnosti XXXXX) v Brně po ulici Olší, ve směru od ulice Vřesové, přičemž při odbočování vpravo do ulice Wágnerové porušila ustanovení § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b), c), d) zákona č. 361/2000 Sb. (o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), neboť při vědomí výskytu několika dětí na ulici Wágnerova pokračovala v jízdě, ač s ohledem na robustní karoserii vozidla neměla z vozidla náležitý výhled, kdy nepřizpůsobila jízdu technickým vlastnostem vozidla, a v důsledku toho na zpomalovacím prahu na ulici Wágnerové přední částí vozidla srazila a povalila na vozovku nezletilou K. H., nar. XXXXX, jedoucí na dětském odrážedle při pravém okraji vozovky ulice Wágnerové (z pohledu řidičky) ve směru ke křižovatce s ulicí Olší, které přejetím levé poloviny hlavy pravým předním kolem vozidla způsobila smrtelné zranění spočívající v mnohočetných zlomeninách spodiny a klenby lební s prokrvácením měkkých pokrývek lebních a otevření dutiny lební v místě rozestupu koronárního švu, mnohočetných trhlinách tvrdé pleny mozkové s povlakem krvácení pod tvrdou plenu, mnohonásobným potrhání měkké pleny, rozhmoždění mozku a mozečku a dále četných oděrkách a krevních podlitinách na hlavě, zejména na obličeji, ušních boltcích a dále na těle, přičemž jako nejzávažnější a absolutně smrtelné byly mnohočetné zlomeniny lebky a rozhmoždění mozku.

2. Za toto jednání byl obžalované N. K. podle § 143 odst. 1 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jehož výkon byl dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Zároveň byl obžalované podle § 73 odst. 1, 3 tr. zák. uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu 18 měsíců. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu (dále jen „tr. řádu“) bylo dále rozhodnuto o tom, že obžalovaná je povinna nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, IČ: 41197518 (Regionální pobočka Brno, se sídlem Benešova 696/10, 659 14 Brno), škodu ve výši 3 911 Kč a poškozené nezletilé K. H., nar. XXXXX (bytem XXXXX, zastoupené opatrovníkem JUDr. Martinem Buriánem, LL.M., advokátem se sídlem Brno, Středová 94/1), nemajetkovou újmu ve výši 350 000 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, kdy

rovněž i poškozená nezletilá K. H. byla podle tohoto zákonného ustanovení odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Tímto rozsudkem pak byla obžalovaná A. H., nar. XXXXX (bytem XXXXX), podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěna obžaloby pro skutek spočívající v tom, že

- dne 4. května 2020 v 10:28 hodin jako matka K. H., nar. XXXXX, porušila důležitou povinnost uloženou jí v rámci rodičovské odpovědnosti v ustanovení § 858 zákona č. 89/2012 Sb. (občanského zákoníku) tím, že zanedbala péči o její zdraví, a to tak, že nechala bez náležitého dozoru svoji dceru ve věku 19 měsíců pohybovat se po vozovce ulice Wágnerova, následně nasednout na dětské kolo – odrážedlo a odjet po vozovce ulice Wágnerové ve směru ke křižovatce s ulicí Olší od sebe minimálně na vzdálenost 25 metrů, kdy nad ní nemohla mít reálnou kontrolu, čímž zanedbala náležitý dohled nad dítětem batolecího věku, což vedlo ke smrtelným zraněním dítěte popsaným výše,

v němž byl obžalobou spatřován přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zák., neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

4. Proti tomuto rozsudku podali státní zástupce, obž. N. K., pozůstalí poškození M. H., D. H., M.V., Z.V. a nezletilá K. H. řádně a včas odvolání, jimiž byly napadeny všechny jeho výroky. Krajský soud v Brně pak jako soud odvolací po projednání těchto odvolání rozhodl rozsudkem č. j. 5 To 174/2021-378 ze dne 15. 9. 2021 tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), f), odst. 2 tr. řádu z podnětu odvolání státního zástupce a poškozených zrušil napadený rozsudek ve výrocích o vině, trestu a náhradě škody, týkajících se obžalované N. K. Podle § 259 odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. řádu poté odvolací soud nově rozhodl tak, že obž. N. K. je vinna ze spáchaní přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zák., když jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2,5 roku. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zák. byl této obžalované dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu 4 roků. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla této obžalované uložena povinnost nahradit pozůstalým poškozeným nemajetkovou újmu, a to M. H. ve výši 500 000 Kč, D. H. ve výši 150 000 Kč, M.V. ve výši 150 000 Kč, Z.V. ve výši 150 000 Kč, nezletilé K. H. ve výši 500 000 Kč a Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR majetkovou škodu ve výši 5 014,80 Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu byli poškození M. H. a Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR odkázáni se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy, resp. majetkové škody, na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolání obž. K. pak bylo jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto. Jinak zůstal napadený rozsudek, týkající se obžalované A. H., nezměněn.
5. Po doručení shora zmiňovaného rozsudku Krajského soudu v Brně si obž. K. proti němu řádně a včas podala prostřednictvím svého obhájce dovolání, o němž bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího soudu č. j. 5 Tdo 118/2022-450 ze dne 30. 3. 2022 tak, že podle § 265k odst. 1 tr. řádu se rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2021 sp. zn. 5 To 174/2021 zrušuje (když se dle § 265k odst. 2 tr. řádu zrušují také další rozhodnutí obsahově navazující na toto zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu) a podle § 265l odst. 1 tr. řádu se Krajskému soudu v Brně přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Zároveň je nutno konstatovat, že nebylo podáno dovolání ze strany státního zástupce, tudíž zprošťující výrok v případě obž. H. tak zůstal nadále v platnosti.
6. Pokud se týče předchozího odvolání státního zástupce Městského státního zastupitelství v Brně, podané v trestní věci obž. K., tak toto bylo učiněno v neprospěch této obžalované, když směřuje jak do výroku o vině, tak i do výroku o trestu. Státní zástupce je totiž toho názoru, že soud I. stupně hodnotil provedené důkazy zcela v rozporu s formální logikou a se zásadami trestního řádu, když

důkazy provedené v hlavním líčení nevyhodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Obžaloba byla podána pro spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. na obě obžalované (N. K. a A. H.), když státní zástupce je přesvědčen, že na způsobeném následku se svým nedbalostním jednáním podílely obě v poměru 50:50. Pakliže jde o obž. N. K., tak státní zástupce je na rozdíl od soudu I. stupně přesvědčen, že zejména povinnosti uvedené v § 5 odst. 1 písm. b), c), d) zákona č. 361/2000 Sb., které obž. K. porušila tím, že pokračovala v jízdě, ač s ohledem na svou tělesnou konstituci a robustní karoserii vozidla neměla z vozidla náležitý výhled, přičemž nepřizpůsobila svoji jízdu technickým vlastnostem vozidla (kdy zejména znaleckým posudkem z oboru silniční dopravy spolu s vyšetřovacím pokusem bylo na místě prokázáno, že obviněná viděla první bod na vozovce až ve vzdálenosti 9 metrů před přední částí vozidla !), je nutno považovat za tzv. důležitou povinnost. V těchto případech pak bývá následek obvyklý, neboť sražení a přjetí dítěte takovýmto robustním vozidlem končí téměř vždy smrtí poškozeného. Dle státního zástupce bylo zároveň znaleckým zkoumáním prokázáno, že obžalovaná jako řidička při odbočování do ulice Wágnerova právě vinou špatných rozhledových podmínek z vozu neviděla nejen poškozenou, ale ani samotný retardér, který se nachází u ústí ulice Wágnerova. Tato tak jednala v nedbalosti ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) tr. zák., neboť musela vědět, že vzhledem ke své tělesné konstituci a robustní konstrukci karoserie jí řízeného vozidla nemá z tohoto vozidla řádný výhled, čímž by mohla způsobit porušení zájmu chráněného trestním zákoníkem, avšak bez přiměřených důvodů spoléhala, že takové porušení nezpůsobí. Navíc obž. K. takto jezdila dlouhodobě, přičemž bylo jen otázkou času, kdy dojde k nějaké kolizní situaci. S ohledem na výše uvedené skutečnosti je tudíž státní zástupce přesvědčen o tom, že jednání obž. K. mělo být posouzeno dle podané obžaloby, a proto navrhuje, aby Krajský soud v Brně podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek zrušil a poté dle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

V rámci nového projednání věci před odvolacím soudem (a to po usnesení Nejvyššího soudu o přikázání věci Krajskému soudu v Brně k novému projednání a rozhodnutí) státní zástupce při respektování tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu navrhl, aby napadený rozsudek byl u obž. K. ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušen ve výroku o trestu a poté aby obžalované byl za uznání její viny dle výroku napadeného rozsudku podle § 143 odst. 1 tr. zák. uložen trest odnětí svobody na dobu 24 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 30 měsíců. S ohledem na podaný doplněk znaleckého posudku a vyjádření znalce před odvolacím soudem je dle názoru státního zástupce pak důvodné, aby obžalované byl uložen vyšší trest zákazu činnosti, a to ve výši 6 let.

7. Obž. K. v podaném odvolání napadá všechny výroky napadeného rozsudku, a to o vině, trestu i náhradě škody. Namítá, že nikde v celém rozsudku není hodnocena výše bodu, vzdáleného od ní těch 9 metrů, tj. vzdálenosti, na kterou mohla dle vyjádření znalce z vozidla vidět. Přitom se jedná o bod na silnici, nikoliv bod ve výši hlavy dítěte, který je samozřejmě viditelný na výrazně nižší vzdálenost. Sama pak měří 173 cm, přičemž sedačku měla v nejvyšší poloze. Dále podotýká, že z protokolu o ohledání místa činu a z pořízené fotodokumentace je zřejmé, že na dítě najela za situace, kdy měla vytočena přední kola doprava a dítě tak nebylo skryto za kapotou, ale především za zrcátkem vozidla a tzv. A sloupkem kabiny vozidla. Co se týče tabletu na přístrojové desce, tak tento není v žádném případě výsuvný, ale jeho pozice je pevně dána. Obhajoba rovněž konstatuje, že jedním z důvodů sníženého rozhledu obžalované bylo i umístění elektrorozvaděče na samé hraně křižovatky, kdy tento elektrorozvaděč dle znaleckého posudku taktéž snížil její výhledové možnosti. Snížení výhledu z důvodu umístění elektrorozvaděče potvrdilo i specializované pracoviště dopravního inženýrství Policie ČR v rámci bezpečnostní inspekce místa dopravní nehody, a přesto jí však soud vadné vyhodnocení technického stavu křižovatky přikládá za vinu. Rovněž obžalovaná namítá, že žádným z důkazů provedených nalézacím soudem nebylo zjištěno, že by jakýmkoliv způsobem zanedbala opatrnost při řízení vozidla. Navíc obžalovaná podotýká, že vozidlo, které řídila, je vybaveno mj. i systémem detekce překážek nacházejících se ve směru

jízdy vozidla, kdy tento systém má za úkol akusticky upozornit řidiče na překážku ve směru jízdy, popř. vozidlo automaticky zastavit. Jedná se o samočinný brzdící systém s rozpoznáváním chodců, tzv. Pre-safer. Tento systém však žádnou překážku nedetekoval. Obžalovaná se rovněž neztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku, že před samotným střetem viděla uprostřed ulice skupinu matek s dětmi. Pravdou je, že v okamžiku, kdy tuto skupinu matek poprvé uviděla, začala ihned brzdit, přičemž v této souvislosti chce poukázat na zjištění soudního znalce, týkající se reakční doby řidiče mezi zjištěním možné překážky (kdy viděla skupinu gestikulujících matek) a počátkem brzdění. Dle výpovědi svědkyně Z. pak děti běžně jezdily po vozovce ulice Wágnerově až k ulici Olší, kde se otáčely právě na předmětném retardéru. Není tedy pravdou, že se jednalo o náhodné ujetí dítěte zapříčiněné krátkodobou nepozorností matky. Soudní znalec přitom stanovil jako minimální dobu pro ujetí této dráhy cca 23 vteřin. Navíc znalec nepočítá s faktem, že jeho figurant byl o dva roky starší, což v tomto věku může hrát velmi významnou roli. Obžalovaná dále uvádí, že do této ulice vjela za svůj život pouze několikrát, tudíž nemohla předpokládat, že celá ulice je rodinami bydlícími v této ulici využívána jako dětské hřiště. I přes tuto skutečnost jela velmi pomalu a opatrně, což bylo potvrzeno i znaleckým posudkem (v němž je určena rychlost na 7,5 km/h). V rámci hodnocení tohoto případu pak obhajoba poukazuje na nález ústavního soudu III. ÚS 2065/2015, kdy soud I. stupně v rozporu s tímto nálezem marginalizuje povinnost rodičů v rámci péče o děti, přičemž odpovědnost za porušení této péče (zákonné povinnosti) přenáší na obžalovanou jako řidičku pohybující se po veřejné komunikaci. V této souvislosti obhajoba odkazuje na tzv. princip omezené důvěry v dopravě, jehož podstatou je skutečnost, že se řidič při provozu na pozemních komunikacích může spoléhat na to, že ostatní účastníci při provozu budou dodržovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, pokud z konkrétních okolností nebude vyplývat opak. Vzhledem ke shora uvedenému tak obž. K. navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek vůči její osobě v celém rozsahu zrušil a poté ji obžaloby v plném rozsahu zprostil.

8. Proti napadenému rozsudku si podali odvolání i pozůstalí poškození M. H. (otec poškozené), dále D. H., M.V. a Z.V. (prarodiče poškozené), a to z důvodu chybějícího výroku o náhradě nemajetkové újmy. Poukazují přitom na to, že M. H. se coby poškozený připojil k trestnímu řízení písemným návrhem na uložení povinnosti mu uhradit nemajetkovou újmu v penězích dne 1. 6. 2020, přičemž dalším písemným návrhem ze dne 16. 6. 2020 na uložení této povinnosti se připojili i poškození D. H., M.V. a Z.V. Všichni poškození se tedy připojili k trestnímu řízení se svými návrhy ve smyslu § 43 odst. 3 tr. řádu řádně a včas. Nárok na náhradu nemajetkové újmy vůči obž. K. byl tedy dle jejich názoru uplatněn v souladu se zákonem. Soud se však v napadeném rozsudku s těmito jejich návrhy nijak nevypořádal, když nerozhodl o jejich přiznání (at' už částečném či úplném), anebo o jejich odmítnutí. Ve výrokové části napadeného rozsudku a ani v žádné jiné části tohoto rozsudku o nich totiž není žádná zmínka. Poškození proto navrhují, aby Krajský soud v Brně rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu bude obžalované N. K. uložena povinnost nahradit poškozenému M. H. nemajetkovou újmu ve výši 1 000 000 Kč a dále poškozeným F. H., M.V. a Z.V. nemajetkovou újmu, a to každému ve výši 150 000 Kč.
9. Dále si proti napadenému rozsudku podal odvolání za poškozenou nezletilou K. H. i její opatrovník. Důvodnost odvolání spatřuje především v tom, že částku 500 000 Kč, se kterou se za nezl. poškozenou připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu nemajetkové újmy, považuje za částku zcela adekvátní, a to s ohledem na fatální a nezvratné důsledky projednávaného skutku. Je totiž evidentní, že poškozené nezletilé K. se navždy uzavřela možnost budovat a rozvíjet vztahy se svou zemřelou sestrou, kdy tak u ní došlo k hlubokému zásahu do její osobnostní sféry v podobě citové újmy. Navíc opatrovník konstatuje, že nezl. K. byla přímým svědkem autonehody, při níž její sestra zemřela. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tudíž opatrovník za poškozenou nezl. K. navrhuje, aby byl rozsudek soudu I. stupně změněn tak, že bude jejímu návrhu na uložení povinnosti obž. K. nahradit jí nemajetkovou újmu v částce 500 000 Kč vyhověno.

10. Veřejné zasedání odvolacího soudu bylo v souladu s ustanovením § 238 tr. řádu za použití § 202 odst. 2, 5 tr. řádu provedeno v nepřítomnosti obž. K. Tato obžalovaná byla řádně a včas k veřejnému zasedání konanému dne 5. 10. 2022 předvolána (a to s osobním převzetím dne 2. 8. 2022). Prostřednictvím svého obhájce se z něj pak omluvila, přičemž zároveň požádala, aby veřejné zasedání bylo konáno v její nepřítomnosti. Dle názoru odvolacího soudu nebyla obžalovaná tímto postupem krácena na svých právech, zejména pak za situace, kdy celému průběhu veřejného zasedání byl přítomen její obhájce.
11. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu opětovně přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána předmětná odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces.
12. Pokud se týče obhajoby obž. K., spočívající v tom, že „poškozenou při odbočování vpravo do ulice Wágnerova vůbec nespátřila (resp. nemohla vůbec spatřit)“, tak je nutno uvést, že tato její obhajoba byla vyvrácena nejenom závěry znaleckého posudku odborně erudovaného znalce Ing. J. M. (č. l. 201-206, stvrzené jeho výpovědi u hlavního líčení dne 5. 5. 2021), ale i podaného doplnku znaleckého posudku (č. l. 460 – 469, k němuž se znalec blíže vyjádřil při veřejném zasedání dne 5. 10. 2022). Tento doplněk znaleckého posudku byl vyžádán na pokyn Nejvyššího soudu (viz body 28. a 31. usnesení č. j. 5 Tdo 118/2022-450 ze dne 30. 3. 2022), když znalcem byl podán s přihlédnutím na výsledky vyšetřovacího pokusu (č. l. 167-183) a objektivně zjištěnou výšku figuranta J. M. v době provedení tohoto vyšetřovacího pokusu (99 cm, resp. 96 cm – č. l. 462, 465, 468), která byla zčásti odlišná od výšky věkově mladší poškozené K. H. (87 cm – č. l. 151). Z doplnku znaleckého posudku a zejména pak výpovědi znalce se podává, že rozdíl výšek horních částí postavy figuranta v době konání vyšetřovacího pokusu a K. H. v době dopravní nehody činil 5,5 cm, resp. 4,5 cm (nikoliv však obhajobou uváděných 10 cm, resp. 12 cm celkových výšek jejich postav). Z technického hlediska je dle znalce přijatelné, že i v případě výšky horní části těla figuranta nižší o 5,5 cm, resp. 4,5 cm (než činila jeho výška v době vyšetřovacího pokusu) by bylo možné horní část jeho hlavy pozorovat. Znalec tudíž setrval na závěrech svého předchozího znaleckého posudku s tím, že obžalovaná mohla poškozenou na odrážedle z technického hlediska zaregistrovat při postavení jím řízeného vozidla Mercedes ve vzdálenosti 20 m za úrovní sloupu VO č. 830 (tj. ve vzdálenosti 13 m před místem jejich vzájemného střetu). Pokud by tedy obžalovaná při tomto postavení vozidla Mercedes poškozenou na odrážedle zaregistrovala (což bylo výsledky vyšetřovacího pokusu a závěry doplnku znaleckého posudku ověřeno), mohla tak při reakci v tomto okamžiku dopravní nehodě zabránit. Obhajobou zmiňované nevhodné „umístění elektrorozvaděče na samé hranici křižovatky (ulic Olší a Wágnerova)“, snižující výhledové možnosti řidiče při odbočování doprava, pak byly dle názoru odvolacího soudu dostatečně zohledněny jak při provádění vyšetřovacího pokusu, tak poté i při zpracování znaleckého posudku. Podaná zpráva Specializovaného pracoviště dopravního inženýrství Policie ČR ze dne 11. 5. 2020 (č. l. 219) tak nemůže mít žádný vliv na posouzení otázky trestní odpovědnosti obžalované. Navíc je nutno dodat, že obžalovaná tímto směrem či úsekem pozemní komunikace nejela poprvé (neboť jak sama při své výpovědi uvedla „v těch místech jsem nejela poprvé, znám to tam“ [č. l. 27], resp. „nejezdila jsem tam moc často, ale párkrát jsme tam byli, trefím tam sama“ [č. l. 260]). Je tudíž zřejmé, že obžalované byly tyto ztížené výhledové poměry při odbočování do ulice Wágnerova velmi dobře známy, když jim tak dle názoru odvolacího soudu měla rozhodně přizpůsobit nejenom rychlost, ale zejména pak i způsob jízdy jím řízeného motorového vozidla (a to při zachování patřičné míry opatrnosti a náležitě pozornosti, k čemuž však z její strany nedošlo).

13. K dalším námitkám obž. K., že „vozidlo bylo vybaveno systémem detekce překážek nacházejících se ve směru jízdy vozidla, kdy tento systém má za úkol akusticky upozornit řidiče na překážku ve směru jízdy, popř. vozidlo automaticky zastavit“, je třeba konstatovat, že na tyto technické vymoženosti vozidla se nelze bezmezně spoléhat. Poukaz obhajoby na to, že „tento systém však žádnou překážku nedetekoval“ (včetně samotného vyjádření obžalované „vozidlo, které jsem řídila, je uzpůsobeno právě z důvodu své velikosti i na signalizaci situací, které ani sebepečlivější řidič nedokáže vidět či předvídat“), pak rozhodně nelze pokládat za směrodatný. Za sledování situace v provozu na pozemních komunikacích a dodržování patřičné míry opatrnosti při řízení motorového vozidla je totiž plně zodpovědný řidič, nikoliv technické vybavení tohoto vozidla. Nutno zároveň podotknout, že právě řidič motorového vozidla (a nikdo jiný z účastníků provozu na pozemních komunikacích) je povinen přizpůsobit jízdu technickým vlastnostem jím řízeného vozidla, zejména pak za situace, kdy obžalovaná měla při odbočování vpravo v důsledku robustní karoserie vozidla, pravého bočního sloupku a pravého zpětného zrcátka poněkud omezený boční výhled, přičemž z jejího posedu ve vozidle tato mohla první bod před přední částí vozidla vidět až na vzdálenost 9 m (jak mj. bylo při vyšetřovacím pokusu z posedu obžalované na místě řidiče zjištěno). V tomto směru přitom není podstatné, že dle námitek obhajoby se „jedná o bod na silnici, nikoliv bod ve výši hlavy dítěte, který je samozřejmě viditelný na výrazně nižší vzdálenost“. Pokud se týče polemiky obhajoby, týkající se nesprávného závěru nalézacího soudu o výsuvném či pevně zbudovaném tabletu na přístrojové desce vozidla, tak tuto odvolací soud shledává s ohledem na shora uvedené za zcela zbytečnou.
14. Za neopodstatněné považuje odvolací soud i námitky obžalované, dle nichž „nelze dovodit žádnou její neopatrnost“, neboť „jela velmi pomalu a opatrně, což nevyvrátil žádný z provedených důkazů (když znalecký posudek určuje rychlost jejího vozidla na 7,5 km/h)“. Lze totiž dovodit, že k předmětnému střetu s poškozenou by s ohledem na okolnosti daného případu pravděpodobně došlo i při rychlosti jízdy motorového vozidla např. 3 km/h, jelikož dle samotné výpovědi obžalované tato poškozenou na odrážedle při odbočování do ulice Wágnerova, a to až do samotného střetu, vůbec nezaregistrovala, když mj. nepostřehla ani retardér, který je na začátku ulice Wágnerova. Sama obžalovaná při své výpovědi mj. uvedla „zatočila jsem do ulice Wágnerova a viděla jsem, že dál v ulici stály matky, vedle nich jejich děti, a jak jsem zatáčela, tak jsem viděla, že všichni začali křičet a běhat, tak jsem si myslela, jestli tam třeba není nějaký zvíře; nechápala jsem, co se děje, tak jsem zastavila ... Tu holčičku jsem vůbec neviděla. Teď už vím, že tam je retardér, ale v tu dobu nemůžu říct, jestli jsem o něm věděla, nebo ne. Já zpomalovala kvůli tomu, že jsem zatáčela. Zastavila jsem, až jsem viděla, že se tam něco děje, a to si myslím, že už jsem byla na retardéru aspoň jedním kolem ... Ty matky s dětmi stály od místa, kde jsem zastavila vozidlo, ve vzdálenosti 23 metrů. Mezi mým vozidlem a tím hloučkem matek s dětmi jsem nikoho dalšího neviděla“ (č. l. 259-260). Nutno zároveň podotknout, že obžalovaná zastavila vozidlo až v době, kdy zjistila, že „se tam něco děje“. Za tohoto stavu jsou z hlediska posouzení otázky trestní odpovědnosti tudíž nepodstatné námitky obžalované, dle nichž „na dítě najela za situace, kdy měla vytočena přední kola doprava a dítě tak nebylo skryto za kapotou, ale především za zrcátkem vozidla a tzv. A sloupkem kabiny vozidla“.
15. Nepříléhavý pak shledává odvolací soud i poukaz obhajoby na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2065/2015 ze dne 31. 5. 2016, neboť tento se týká jiné dopravní situace, a to přejetí dítěte motorovým vozidlem při couvání na parkovišti (a to za situace, kdy dle ústavního soudu „nelze po řidiči osobního motorového vozidla požadovat, aby na základě pouhé skutečnosti, že se osoby, které v blízkosti místa jeho couvání hlídají roční dítě, spolu baví, předvídal, že tyto osoby v budoucnu ztratí kontrolu nad pohybem tohoto dítěte“). V daném případě však obžalovaná poté, co porušila dopravní značení „zákaz vjezdu všech motorových vozidel“, vědoma si špatných a ztížených výhledových poměrů, nedbala při jízdě motorovým vozidlem *zvýšené opatrnosti a zejména patřičné obleduplnosti*, kdy při odbočování s vozidlem vpravo *přehlédla* při pravé krajnici vozovky

zdržující se poškozenou na odrážedle, kterou následně s vozidlem srazila a povalila na zem (když v důsledku tohoto jejich vzájemného střetu poškozená utrpěla absolutně smrtelná zranění). Pakliže obhajoba poukazuje na tzv. princip omezené důvěry v dopravě, který byl ve zmiňovaném nálezu ústavního soudu uplatněn, tak je třeba konstatovat, že řidič zde couvajícího vozidla před započítím tohoto jízdního úkonu o existenci jednoročního dítěte pohybujícího se u dvou dospělých hlídajících osob na tomto parkovišti věděl, tudíž mohl zcela důvodně předpokládat, že tyto dospělé osoby tomuto dítěti zamezí nekontrolovaný pohyb na parkovišti a zejména vběhnutí do dráhy jeho vozidla při couvání. V daném případě však obžalovaná před odbočováním svého vozidla doprava na ulici Wágnerova o existenci matek a zde hrajících si dětí (a tedy i poškozené K.) vůbec nevěděla, když dle její vlastní výpovědi teprve „jak zatočila do ulice Wágnerova, viděla, že dál v ulici stály matky, vedle nich jejich děti“, přičemž „jak zatáčela, tak viděla, že všichni začali křičet a běhat, tak si myslela, jestli tam třeba není nějaký zvíře; nechápala, co se děje, tak zastavila“ (č. l. 259). V tomto směru tedy odvolací soud nepřisvědčil tvrzení obhajoby, resp. obžalované, že „nalézací soud hodnotí její jednání daleko příkřeji než ústavní soud v označené věci“, když s ohledem na vše shora uvedené se rozhodně nelze ztotožnit ani s dalším názorem obžalované, dle něhož „se při jízdě chovala naprosto v souladu se svými povinnostmi a znalostmi vozidla a místa střetu“.

16. Výše uplatněné námitky obž. K. tak odvolací soud považuje za nedůvodné, účelově podané ve snaze zbavit se či zprostit trestní odpovědnosti. Pokud se týče daného případu, tak prakticky nelze učinit jiný logický závěr (týkající se skutkových zjištění), než ten, ke kterému nalézací soud dospěl. Rozhodně pak nelze přisvědčit tvrzení obhajoby, dle něhož „obžalovaná neporušila žádné ustanovení zákona o bezpečnosti silničního provozu“. Nutno totiž podotknout, že obžalovaná se i dle názoru odvolacího soudu (stejně jako předtím i soudu nalézacího) při řízení předmětného motorového vozidla jednoznačně dopustila porušení povinností dle § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b), c), d) zákona č. 361/2000 Sb., dle nichž „každý účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval mj. život, zdraví nebo majetek jiných osob, ani svůj vlastní“, resp. „řidič je povinen věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích, přizpůsobit jízdou technickým vlastnostem vozidla a dbát zvýšené opatrnosti zejména vůči dětem“. Z výše uvedených důvodů tudíž odvolací soud považuje toto odvolání obžalované za nedůvodné. Lze toliko přisvědčit námitkám obhajoby, že „v okamžiku, kdy obžalovaná poprvé uviděla skupinu matek a dětí, začala ihned brzdit“, čemuž mj. koresponduje i zjištění znalce, že „vozidlo Mercedes po střetu urazilo dráhu 1,7 m“. Tato obhajoba obžalované totiž nebyla žádným důkazem vyvrácena. V tomto směru by bylo jistě přiléhavější, pokud by ve znění skutku bylo uvedeno „...při *možném (či předpokládaném)* vědomí výskytu několika dětí na ulici Wágnerova pokračovala v jízdě...“. Nicméně se dle názoru odvolacího soudu nejedná o tak závažné pochybení, které by měl odvolací soud ve znění skutku napravit. Na druhou stranu je však nutno konstatovat, že odvolací soud (oproti soudu nalézacímu) shledává v jednání obž. K., jež předcházelo dané dopravní nehodě, i porušení povinností dle § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., neboť tato při jízdě ulicí Hamry před nájezdem do ulice Olší vědomě nedodržela svislé dopravní značení B 11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou E 13 „Mimo dopravní obsluhy“ (když oproti této zákazové značce pokračovala dále v jízdě s motorovým vozidlem ulicí Olší, z níž poté odbočovala vpravo na ulici Wágnerova, kde došlo k předmětné dopravní nehodě). Byť toto dopravní značení mělo shora zmiňovanou výjimku v podobě dodatkové tabulky, tak je nutno konstatovat, že tato výjimka se na motorové vozidlo řízené obžalovanou rozhodně nevztahovala. Tato totiž v místě za tímto dopravním značením neměla své bydliště, nebyla zde ubytovaná, nic zde nikomu nedovážela ani nepřepravovala a neměla zde ani žádnou nemovitost. Sama se přitom k nedodržení této zákazové značky při své výpovědi vyjádřila tak, že „té značky jsem si všimla a vím, co znamená ... Když jsem přijížděla do ulice Olší, tak jsem v autě byla se svou mladší dcerou starou 1,5 roku, která spala vzadu. Už chodila, ale vzdálenost od té dopravní značky až na ulici Wágnerovou by nedokázala ujít ... Už si nepamatuju, jestli jsem ten den měla s sebou kočár. Od té značky k domu, kde bydlí

sestřenice mého manžela, je to tak 200 – 300 metrů, možná i víc, protože ulice Olší je dlouhá“ (č. l. 260 p. v.). Existence této zákazové značky v předmětné době se kromě již zmiňované výpovědi obžalované podává nejenom z protokolu o nehodě v silničním provozu (č. l. 111), ale rovněž i z výpovědi spoluobžalované H. (č. l. 261) a svědkyně J. Z. (č. l. 262 p. v. [mj. sestřenice manžela obž. K., za kterou tato právě na návštěvu jela]), jakož i ze znázornění trasy jízdy obž. K. s vyznačením umístění této zákazové značky (č. l. 269) spolu s fotografií této svislé dopravní značky (č. l. 270). Je zcela zřejmé, že pokud by obžalovaná toto dopravní značení řádně dodržela, tak by k předmětné dopravní nehodě rozhodně nedošlo. V tomto směru tak lze učinit závěr, že obž. K. vědomě upřednostnila svoji pohodlnost (aby nemusela vykládat kočár z vozidla, případně nést v náručí svoji 1,5 letou dceru na vzdálenost 200 – 300 m do místa bydliště sestřenice svého manžela), a to oproti splnění této povinnosti řidiče. S ohledem na učiněné závěry Nejvyššího soudu v bodech 22., 24. – 26. a 31. odůvodnění usnesení č. j. 5 Tdo 118/2022-450 ze dne 30. 3. 2022 (které musí odvolací soud respektovat) se však nejedná o porušení důležité povinnosti, byť se jednalo o vzájemnou kumulaci porušení povinností dle § 4 písm. a), c) a § 5 odst. 1 písm. b), c) d) zákona č. 361/2000 Sb. Z tohoto důvodu tudíž odvolací soud nepřistoupil ani k úpravě, resp. doplnění znění skutku ve smyslu nedodržení dopravního značení B 11 obžalovanou a porušení její povinnosti dle § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.), neboť tato skutečnost nemá žádný podstatný vliv na jasnost či úplnost skutkových zjištění a zejména pak na nalézacím soudem vyvozenou právní kvalifikaci jednání obžalované.

17. Důkazy, které soud I. stupně řádně provedl a zhodnotil, doplněné o výsledky provedeného dokazování v rámci odvolacího řízení, pak tvoří ve svém souhrnu dle názoru odvolacího soudu logický a ucelený řetězec, na základě něhož lze spolehlivě a jednoznačně učinit závěr o vině obž. K.. Správná skutková zjištění nalézacího soudu byla řádně podřazena i pod příslušnou právní kvalifikaci, kdy jednání této obžalované naplnilo po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu žalovaného přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zák. Obžalovaná se tohoto jednání přitom dopustila ve formě alespoň nevědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zák. (jak nalézací soud správně dovozuje), o čemž svědčí nejenom okolnosti případu, ale zejména pak i samotný přístup obžalované (coby řidiče předmětného robustního vozidla) k požadavku náležité opatrnosti. V dalším pak odvolací soud odkazuje na body 18. – 20. odůvodnění napadeného rozsudku, s nimiž se mj. plně ztotožňuje. Výrok o vině obž. K. byl tudíž nalézacím soudem učiněn správně.
18. Zároveň je nutno konstatovat, že Nejvyšší soud v bodě 31. odůvodnění svého usnesení č. j. 5 Tdo 118/2022-450 ze dne 30. 3. 2022 uložil odvolacímu soudu opětovně vyhodnotit spoluzavinění (resp. „spoluzpůsobení“ následku) samotné poškozené (nezletilé K. H.) a její matky (A. H.). Po doplněném dokazování, provedeném v rámci odvolacího řízení, opětovném zhodnocení všech důkazů a zjištěném skutkovém stavu věci odvolací soud nakonec přehodnotil své předchozí závěry o toliko „marginální výši spoluzavinění obž. H. (a de facto i samotné nezletilé K. H.)“, kterou dle bodů 15., 23. a 28. odůvodnění předchozího rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 5 To 174/2021-378 ze dne 15. 9. 2021 původně stanovil maximálně ve výši 10 %. Lze totiž přisvědčit závěrům nalézacího soudu, že poškozená a zejména její matka H. se spolupodílely na spoluzpůsobení následku předmětné dopravní nehody ve výši alespoň 30 %.
19. Pokud se týče výroku o trestu, tak zde se odvolací soud ztotožnil s podanými námitkami státního zástupce, a to co se týče nepřiměřeně mírné délky uloženého trestu zákazu činnosti. Ačkoliv soud I. stupně obž. K. ukládal trest v návaznosti na zákonná kritéria, uvedená v ustanovení § 38 a § 39 tr. zák., tak přesto dle názoru odvolacího soudu nebyla tímto soudem dostatečně zohledněna ta skutečnost, že obžalovaná svým nezodpovědným jednáním způsobila fatální a již neodstranitelný následek (a to smrt poškozené nezletilé K. H. [byť tato okolnost byla již zohledněna v právní kvalifikaci jednání obžalované]), jakož i to, že obžalovaná nad svým jednáním neprojevila ani

patřičnou míru sebereflexe (když si i přes výsledky provedeného dokazování nepřipouští žádné své zavinění). Za tohoto stavu tudíž odvolací soud dospěl k závěru, že délka uloženého trestu zákazu činnosti (tj. toliko v trvání 18 měsíců) je v tomto směru dle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu nepřiměřeně mírná. Dle názoru odvolacího soudu je totiž zapotřebí, aby obžalované byl uložen přísnější trest zákazu činnosti (než tomu bylo v napadeném rozsudku). Daný závěr pak odvolací soud učinil i přes zohlednění osobních, rodinných a majetkových poměrů obžalované, včetně okolností případu a závažnosti spáchaného přečinu, jakož i s přihlédnutím na účinky a důsledky, které lze pro budoucí život obžalované od takto uloženého trestu očekávat.

20. V případě dalšího druhu trestu, který byl obžalované uložen (a to trestu odnětí svobody), pak lze jeho uložení považovat dle názoru odvolacího soudu za správné a dostatečné. Nalézací soud náležitě přihlédl k výrazné polehčující okolnosti dle § 41 písm. p) tr. zák., neboť v případě obžalované se jedná o osobu dosud soudně netrestanou, která před způsobením této dopravní nehody vedla řádný život. Poněvadž se obžalovaná k trestné činnosti mj. nedoznala, přičemž po dobu trestního stíhání neprojevila ani žádnou upřímnou lítost (když k celé věci pouze dne 28. 5. 2020 uvedla, že „celé situace je jí velice líto, nedokáže si celou věc vysvětlit“), nelze tak v jejím případě již zohlednit jinou polehčující okolnost. Zároveň je třeba konstatovat, že v dané trestní věci nebylo shledáno žádných přitěžujících okolností ve smyslu ustanovení § 42 tr. zák. Obžalovaná byla ohrožena trestem odnětí svobody ve výměře do 3 let (dle § 143 odst. 1 tr. zák.), přičemž samotnou výši uloženého trestu v trvání 12 měsíců (tj. na hranici 1/3 trestní výměry) považuje odvolací soud za přiměřenou, adekvátní. Rovněž lze souhlasit i se závěrem soudu I. stupně, že v případě obžalované byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 81 odst. 1 tr. zák. pro podmíněný odklad výkonu tohoto druhu trestu, když stanovenou délku zkušební doby v trvání 18 měsíců (což je pouze 6 měsíců nad spodní hranicí zákonné sazby [jež je dle § 82 odst. 1 tr. zák. dána výměrou od 1 roku do 5 let]) je možno s ohledem na okolnosti případu a dosavadní bezúhonnost osoby obžalované shledávat za odpovídající. Odvolací soud pak naznal, že takto stanovený trest odnětí svobody v současné době reflektuje i časovou prodlevu téměř 2,5 roku od předmětné dopravní nehody (§ 33 odst. 3 tr. zák.), když v této souvislosti je nutno mj. podotknout, že obžalovaná se na této časové prodlevě nijak nepodílela. U tohoto druhu trestu lze tedy považovat podané odvolání státního zástupce s jeho požadavkem na uložení trestu odnětí svobody na dobu 24 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 30 měsíců za nedůvodné.

21. Jiná situace je však u uloženého trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, kde odvolací soud naznal, že nalézací soud postupoval nesprávně, pokud obžalované tento druh trestu uložil pouze mírně nad spodní hranicí zákonné sazby (a to v trvání 18 měsíců). Trestní výměra tohoto druhu trestu je totiž dle § 73 odst. 1 tr. zák. dána sazbou od 1 roku do 10 let. Byť se ze strany obžalované (coby řidiče motorového vozidla) jednalo zřejmě o pouhé mimořádné vybočení z jinak spořádaného chování účastníka silničního provozu (neboť tato dosud nemá žádný záznam v evidenční kartě řidiče), tak je nutno poukázat na závažnost porušení jednotlivých povinností ve smyslu zákona č. 361/2000 Sb. (jak bylo již rozvedeno v bodě 16. shora), které vedlo ke zcela zbytečnému způsobení fatálního následku (tj. k úmrtí poškozené). Dále nelze přehlédnout ani nedostatečnou míru její pokory. Odvolací soud tak ve shodě se státním zástupcem dospěl k závěru, že uložení trestu zákazu činnosti na dobu pouze 18 měsíců je nepřiměřeně mírným trestem, když za účelem nápravy obžalované je naopak zapotřebí, aby této byl tento druh trestu uložen v delší výměře. Za tohoto stavu tudíž odvolací soud obžalované uložil trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na hranici 1/3 – 1/4 trestní výměry, a to v trvání 36 měsíců. Takto uložený trest lze považovat již za zcela adekvátní, odpovídající ustanovení § 37 odst. 2 a § 38 tr. zák., týkající se přiměřenosti trestních sankcí. Požadavek státního zástupce na uložení tohoto trestu zákazu činnosti ve výši 6 let pak odvolací soud považuje za nepřiměřený, když v tomto směru je nutno mj. podotknout, že k dané

dopravní nehodě nedošlo z důvodu hazardního, riskantního či bezohledného způsobu jízdy obžalované.

22. V případě odvolání pozůstalých poškozených M. H., D. H., M.V. a Z.V., jakož i opatrovníka pozůstalé poškozené nezletilé K. H., je třeba konstatovat, že tato byla v době jejich doručení nalézacímu soudu podána zcela důvodně. V tomto směru nelze přehlédnout, že nalézací soud kromě návrhu opatrovníka nezletilé K. H. (č. l. 259, 267-268), kde z hlediska přiznané výše nemajetkové újmy postupoval dle názoru odvolacího soudu mj. nesprávně, opomněl u ostatních pozůstalých poškozených rozhodnout o jejich řádně a včas uplatněném nároku na náhradu nemajetkové újmy (č. l. 49, 52, 86). Nároky těchto poškozených na náhradu nemajetkové újmy přitom mají zákonnou oporu v ustanovení § 2910, § 2951, § 2956 a § 2959 zákona č. 89/2012 Sb. (občanského zákoníku, dále jen „obč. zák.“). Ačkoliv nalézací soud měl dostatečný podklad pro rozhodnutí o těchto nárocích pozůstalých poškozených, tak přesto o nich v napadeném rozsudku (kromě nezl. K. H.) vůbec nerozhodl. Toto pochybení soudu I. stupně bylo napraveno předchozím rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 5 To 174/2021-378 ze dne 15. 9. 2021, v němž odvolací soud rozhodl o nárocích těchto pozůstalých poškozených na náhradu nemajetkové újmy tak, jak je uvedeno v bodě 4. shora.

23. V mezidobí však došlo k podstatné změně, neboť dle aktuálního sdělení UNIQA pojišťovna a. s. ze dne 3. 8. 2022 byla poškozeným v souvislosti s touto škodnou událostí (tj. dopravní nehodou) zaslána pojistná plnění, spočívající v náhradě duševních útrap, a to konkrétně A. H. a M. H. (tj. pozůstalým rodičům) v částkách po 614 250 Kč, nezletilé K. H. (pozůstalé sestře) ve výši 500 000 Kč, D. H., M.V. a Z.V. (pozůstalým prarodičům) každému ve výši 150 000 Kč, přičemž Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR byly uhrazeny náklady léčby poškozené (K. H.) ve výši 5 015 Kč. Takto vyplacená finanční plnění mj. plně korespondují uplatněným návrhům pozůstalých poškozených nezletilé K. H., D. H., M.V. a Z. V. na náhradu nemajetkové újmy. Z tohoto důvodu tudíž odvolací soud přistoupil v tomto svém novém rozhodnutí z podnětu podaného odvolání obž. K. (které mj. směřovalo i do výroku o náhradě škody) ke zrušení výroku napadeného rozsudku o náhradě nemajetkové újmy, týkající se poškozené nezletilé K. H.. Zároveň pak s ohledem na již vyplacená finanční plnění těmto pozůstalým poškozeným shledal podaná odvolání poškozených nezletilé K. H., D. H., M.V. a Z.V. za nedůvodná (neboť požadované nároky všech těchto poškozených byly již plně uspokojeny).

24. V případě poškozeného M. H. (pozůstalého otce), kterému byla vyplacena částka 500 000 Kč (tj. v poloviční výši než tento ve svém návrhu na náhradu nemajetkové újmy požadoval), je třeba uvést, že odvolací soud považuje tuto výši poskytnutého odškodnění za jeho duševní útrapy po shora učiněné změně ve výši spoluzavinění poškozené dcery K. H., resp. její matky A. H. (resp. jejich spoluzpůsobení na následku předmětné dopravní nehody) z 10 % na nejméně 30 % (viz bod 18. shora) za dostatečnou. V tomto směru odvolací soud odkazuje na body 26. – 27. odůvodnění předchozího rozsudku č. j. 5 To 174/2021-378 ze dne 15. 9. 2021, kde byl proveden výpočet náhrady nemajetkové újmy za duševní útrapy u jednotlivých pozůstalých poškozených (u poškozeného M. H. pak konkrétně ve výši 682 500 Kč). Takto stanovenou částku přiznané náhrady nemajetkové újmy poškozenému M. H. je přitom nutno zkrátit o 30 %, a to s ohledem na zjištěné spoluzavinění, resp. spoluzpůsobení poškozené dcery a její matky (ve smyslu ustanovení § 2918 obč. zák.). Výsledná částka tohoto odškodnění u pozůstalého poškozeného M. H. tak činí 477 750 Kč, přičemž tomuto pak bylo vyplaceno již finanční plnění ve výši 614 250 Kč. Za tohoto stavu tudíž odvolacímu soudu nezbylo než i odvolání poškozeného M. H. jako nedůvodné zamítnout.

25. Tímto způsobem bylo postupováno i v případě poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR (která má vůči obž. K. podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. právo na náhradu nákladů za hrazené služby, které vynaložila v důsledku protiprávního jednání této třetí osoby vůči pojištění,

tj. poškozené). Tato zdravotní pojišťovna požadovala náhradu majetkové škody za náklady léčení poškozené K. H. o celkové výši 5 572 Kč (č. l. 95 – 96), kterou je však rovněž nutno zkrátit o 30 %, a to na výslednou částku 3 900,40 Kč. Dle sdělení UNIQA pojišťovna, a. s. přitom bylo Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR již vyplaceno finanční plnění ve výši 5 015 Kč. Odvolací soud tudíž zrušil z podnětu podaného odvolání obž. K. i tento výrok o náhradě škody (týkající se poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR).

26. Vzhledem k výše uvedenému tak odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b), e), f), odst. 2 tr. řádu v této trestní věci obž. N. K. zrušil napadený rozsudek z podnětu odvolání státního zástupce ve výroku o trestu (když z důvodu závazného právního názoru Nejvyššího soudu nevyhověl odvolání státního zástupce do výroku o vině) a z podnětu odvolání obž. K. toliko ve výroku o náhradě škody v případě poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR, resp. nemajetkové újmy, týkající se poškozené nezletilé K. H. (když nevyhověl odvolání této obžalované do výroku o vině a trestu). Poté odvolací soud za splnění zákonných podmínek ustanovení § 259 odst. 3 písm. a), b), odst. 4 tr. řádu u této obžalované nově rozhodl o uložení trestu tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. Odvolání poškozených M. H., D. H., M.V., Z.V. a nezletilé K. H. pak byla podle § 256 tr. řádu jako nedůvodná zamítnuta. Jinak ve výroku o vině zůstal napadený rozsudek u obž. K. nezměněn.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,

- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno, 5. října 2022

JUDr. Josef Teplý v. r.
předseda senátu